

art maatte kunne siges at mangle, saa se vi dog ingenfomhelst Nødvendighed for at indføre en saadan Straf ved Landhæren i Fredstid, hvor den store Mængde af Militære Straffe, der staa til Myndighedernes Raadighed, efter vor Overbevisning ville vise sig fuldt tilstrækkelige. En anden Vædring, som Flertallet har samlet sig om, bestaar i at paalægge de underordnede Militære at hilse og iøvrigt vise deres Overmænd de befalede Tegne paa Uerbødighed, og saa naar disse ikke ere i Uniform; Mindretallet tror, at denne Uvidelse er vel stiftet til at hidføre Misforstaaelse og bringe Soldaten i uforstødt Ueilighed, ligesom man i Princippet maa finde det lidet stemmende med den værnepligtige Soldats Stilling i Hæren, at disse Uerbødighedsstegn træves af ham overfor hans Overordnede som Privatmand; vi have derfor ikke tiltraadt denne Vædring.

Skjøndt vi som almindelig Regel have fastholdt den Grundsetning, ikke at stille nogen Vædring til det føreliggende Forslag, for ikke derved at lægge Sagens Fremme nogen Vanskelighed i veien, er der dog eet Punkt, hvorpaa vi maa lægge saa megen Vægt, at vi ikke ville undlade at gjøre et Forsøg paa at opnaa en ønskeligere

Ordning. De arbitrære Straffe, som i Militæretaten paalægges uden foregaaende Proces og uden Dom, ere efter vor Formening det allervanskeligste Punkt i hele Straffelovgivningen, fordi Betyggelsen mod Vilkaarlighed og Uret her alene maa søges i den paagældende Befalingsmands Person.

Naar vi ikke desto mindre maa erkende slike Straffemidler for uundgaaelige, forekommer det os dog, at Grændsen for de Straffeender, der paa den Maade kunne tilføies Soldaten, bør drages saaledes, at de ikke omfatte de egentlige værende borgerlige Straffe, navnlig ikke Fængsel paa Vand og Brød. Derfor de mangfoldige Straffearter, som Forslagets § 200 opregner, navnlig af de forskjellige Arter af Arrest, der saaledes stilles til Myndighedernes arbitrære Benyttelse, tro vi, at Vand og Brødstraffen uden Skade kan forbeholdes for de Forsejler, der afgives ved Dom. Vi stille derfor Forslag om, at den nævnte Straf udgaar.

De øvrige Vædringer, vi tillade os at foreslaa, ere af underordnet Betydning, og forbeholde vi os forsaavidt mundtlig Begrundelse.

Paa Høvdendelse fra Udvalget har man modtaget nedenstaaende Strivelse:

Marineministeriet. Kjøbenhavn, den 23de Februar 1881.

Samtidig med at tilstille min Kollega Krigsministeren og mig Exemplarer af Betænkningen over det privat indbragte Forslag til Straffelov for Krigsmagten har det ærede Udvalg tilstrevet os, at det venter nærmere Meddelelse om, naar det maatte være os muligt at konferere med det om Sagen. I den Anledning skal jeg tillade mig paa Krigsministerens og egne Vegne at bemærke Følgende:

Ved 1ste Behandling af dette Lovforslag udtalte jeg, ligeledes paa Krigsministerens og egne Vegne, at da vi selv havde et Forslag om Straffelov for Krigsmagten under Arbejde, som senest vilde blive fremsat i Begyndelsen af næste Rigsdagssamling, kunde vi ikke ønske at deltage i Forhandlingerne om det private Lovforslag, og jeg henstillede til de ærede Forslagsstillere, om de ikke vilde finde det rettest at tage deres Forslag tilbage. Naagtet denne Henstilling fandt Tilslutning fra flere Sæters Side, toges den dog ikke tilfølg, hvorimod Thinget henviste Lovforslaget til et Udvalg. Efter den Maade, hvorpaa Ordføreren for Forslagsstillerne begrundede sit Forslag om Udvalgs Nedsættelse, havde vi imidlertid Grund til at tro, at der ikke vilde fremkomme nogen Betænkning fra dette Udvalg, forinden det maatte have viist sig, at Regjeringsforslaget ikke vilde blive fremsat i denne Samling. Naar dette desuagtet er sket, forinden Overveielserne om dette Forslag ere afsluttede i selve Ministerierne, vilde det ikke kunne overraske Nogen, om vi nu, i Henshold til vore Udtalelser ved 1ste Behandling, indskrænkede os til at erklære, at vi maatte modsætte os Forslagets videre Fremme. Vi maa imidlertid erkjende, at Forslaget ved adskillige af de Vædringer, som ere foreslaaede af Udvalgets Flertal, der jo tilbels bestaar af Medlemmer, som ikke fandt det af Regjeringen i 1876 fremsatte Lovforslag tilstrækkelig betryggende i Retning af Disciplinens Hæddelse, vil blive i væsentlig Grad forbedret, og vi ville derfor, forsaavidt Thinget slutter sig til Udvalgets Flertal, ikke lægge nogen Hindring i veien for Forslagets videre Fremme. Men paa den anden Side følger det naturligt af vor Stilling til Sagen, at vi maa bevare vor fulde Frihed ligeoverfor Forslaget paa de senere Stadier af dets Behandling, og vi kunne derfor fra vort Standpunkt ikke finde det rigtigt allerede nu at erklære os om Lovforslagets Enteltheder. Som Følge af denne vor Opfattelse have vi ingen Grund til at ønske en Konference med det ærede Udvalg.

N. F. Ravn.

C. P. Wandel.